

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Fe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.
Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 6. uri popoldne.

Štev. 165.

V Ljubljani, v pondeljek 21. julija 1890.

Letnik XVIII.

„Pro Patria“ — razpuščena.

Kakor blisk z jasnega neba iznenadilo je primorske in tirolske Lahone razpuščenje iredentovskega šolskega društva „Pro Patria“. Iznenadenje je tem večje, ker so minuli že trije tedni po zloglasnih dogodkih v Tridentu, o katerih smo istodobno poročali. Da je vlada odlašala prepotrebni korak, vzrok je bržčas ta, ker je hotela počakati, da se končajo šole. Že tedaj smo opozarjali na protiloyalne izjave tega iredentovskega društva, katero je pri vsaki priliki in vedno predrznejše izražalo protiaustrijske svoje namene. Pripraviti je hotelo naše Primorje in južno Tirolsko za nenasitno Italijo. V skrajnem času je temu rovarskemu društvu ministrov odlok prerezal nit življenja. Odlok se glasi:

„Nepolitično društvo „Pro Patria“, ki deluje s podružnicami v Tridentu, na Primorskem in v Dalmaciji, je dne 29. junija t. l. na občnem zboru v Tridentu na predlog dr. Karola Dordija z živahnim odobravanjem soglasno sklenilo, naj se brzojavno naznanijo rimskemu društvu „Dante Alighieri“ in njega predsedniku Bonghiju priznanje in najsernejše čestitke.

Ker pa je obče znano, da rimsko društvo „Dante Alighieri“ goji Avstriji sovražne namene in ker po italijanskih listih ponavljajoče se izjave kažejo, da so težnje tega društva naravnost obrnene proti avstrijskim državnim koristim, pokazalo je društvo „Pro Patria“ z gori omenjenim sklepom, da goji poleg šolskih namenov tudi druge, in sicer politične.

Taki nelojalni in nedomoljubni nameni društva „Pro Patria“ so se tudi pokazali, da je prirejevalni odsek v Tridentu za občni zbor, kateremu na čelu je bil predsednik tridentinske podružnice, advokat dr. K. Dordi, rajši opustil name-ravano in uradno naznanjeno okrašenje mesta z

zastavami, ker je tamošnji policijski komisariat dovolil okrašenje le s tem pogojem, da se ob enem razobesi na vzvišenem mestu zastava z avstrijskimi državnimi barvami.“

Ker je s tem odlokom razpuščeno glavno društvo, razpuščene so tudi vse podružnice, katerih je bilo samo v Istri nad dvajset. V sredo večer so zaprli tudi po Goriškem vse podružnice, v Gorici je policija zaplenila vse pušice, v katere je „Pro Patria“ nabirala prostovoljne darove. Župan v Podgori je ob 10. uri zvečer dobil nalog, da je v navzočnosti dveh komisarjev zaklenil tamošnjo šolo imenovanega društva.

Umevno je, da so Lahoni popolnoma poparjeni in preplašeni, na drugi strani pa vsi pravi domoljubi odobravajo ta korak vlade, da je zatrla hidro, ki je avstrijske otroke lovila za italijansko žrelo. Prav zadnji čas je, da vlada strogo pazi na dogodke ob laški meji in v kali zatré vsako protiaustrijsko gibanje.

Celo liberalni listi, ki so sorodni po duhu iredentovcem, priznavajo potrebo, da je vlada zatrla protiaustrijsko društvo. Po mnenju „Deutsche Ztg.“ bi se to še ne bilo zgodilo, ko bi „klerikalni“ listi ne raznesli v svet znani dogodek v Tridentu. Če je to res, potem pa smejo konservativni listi biti ponosni na svoj uspeh.

„Tiroler Stimmen“ pišejo: „Pod imenom „Dante Alighieri“ je v Rimu društvo, ki je le nadaljevanje od Crispija zatritega društva „Comitato per Trento e Trieste“. Ime Dante je le simbol, zjedinjene Italije in spomenik Dantejev v Tridentu, na katerem so bila tudi podoba avstrijskega renegata Pratijsa, simbol skupnosti te dežele z materjo Italijo. Ali ni potrebno, da se ta simbol (Dantejev spomenik) v Tridentu prepove, ker je društvo, ki ima isto ime, protiaustrijsko? Upamo, da vlada ne bode storila polovičarskega dela, temveč

je dokončala s prepovedjo imenovanega simbola. Potem smemo reči: „V Avstriji je vlada!“

Precij odločno piše tudi „Presse“ tem povodom: „Vladna naredba ne potrebuje nobenega opravičenja. To je dejanje samoobrambe proti skritemu notranjemu sovražniku, kakor je bila samoobramba proti gnezdju nemškega iredentizma, proti „schulverein“-u za Nemce in nemškonarodnemu društvu. Taka skrivališča protidržavnega mišljenja, kjer se izpodkapajo domača tla, morajo se razrušiti, in vlada je pokazala, da hoče strogo izvajati postavbo proti vsem onim, ki poželjivo obračajo oči čez črno-rumene kole — bodisi proti jugu ali severu. Najnovejši dogodek pa tudi kaže, da je treba vedno in skrbno paziti na razmere ob italijanski meji. Ne mine leto, da ne bi skandalozna demonstracija v Trstu, Tridentu ali v drugem laškem mestu žalila avstrijske državne misli. Dobro vemo, da vedno iste osebe izražajo take izjave, da ima iredenta večinoma le v nekem sloju mestnega prebivalstva svoj sedež in da je kmečko prebivalstvo dobro avstrijsko. Tem nujnejša je torej dolžnost, da se zatré z vsemi sredstvi vedni poskusi protiaustrijske agitacije.“

Temu le dostavimo, naj vlada vzame metlo v roke in pomete vse življe na dvorišče, ki se sramujejo črno-rumene zastave.

Politični pregled.

V Ljubljani, 21. julija.

Notranje dežele.

Heinrich. Poslanec Heinrich je poslal mestnemu zastopu v Pragi pismo, v katerem pravi mej drugim, da sprejme izvolitev v deželni šolski svet in zagotavlja, da bode izvrševal svoj mandat v duhu zmernosti in postavnosti toliko časa, da bo mogel svoje mesto prepustiti osebi, ki je bolj všeč nemškemu prebivalstvu. Že 14 let, pravi dalje, borim se za pošteno spravo na Češkem. Ta sprava je državna potreba, ker je češki narod med najtrdnej-

LISTEK.

Marija Pomagaj.

(Po izvirniku „Redeatis“.)

I.

Milko Bogataj je bil mlad, vesel dijak. Prvo pobožnost je popustil, zatajevanje mu ni bilo mar, hotel je le živati. Mati ga je sicer od rojstva sem Bogu posvetila in mu še otroku svetinico Matere Božje na tanki verižici dejala okolu vratu, da bi ga varovala v slehri nevarnosti na duši in telesu; in tudi še zdaj, ko se je v velikih počitnicah pripravljaj na dolgo popotovanje, hotela se je prepričati, ali jo je tudi res nosil; pa naš premodri dijak se je smehljaj zaupanju, katero je imela njegova mati do svetinice. „Z Bogom, in Mati Božja naj te varuje!“ reče mu še pri odhodu, in vedrega obličja gré Milko po svetu. Namenjen je bil na Laško, v Rim. Kako se je čutil naš Milko tolikim lepotijam, katere mu je pred oči stavila narava in umetnost. Zlasti ga je osupnila velikanska cerkev sv. Petra; veselje in žalost, radost in sveti strah ga je spreletaval, ko je pokleknil na grobu prvaka apostelnov. Čutil je velikost in vzvišenost krščanske vere, videl je tako rekoč z očmi, da tudi peklenska vrata cerkve ne premagajo. Velikanski so bili sicer umetni spo-

minki časov, ali križ na obelisku pred vatikansko cerkvijo je vse prekosil, in resnico govore besede, ki so zapisane na njegovem stolu: „Kristus je zmagal in vladal!“

Spominjal se je tudi Milko posebne prošnje svoje matere. Molil je za-njo pred podobo Naše ljube Gospe vedne pomoči, ki se v cerkvi sv. Alfonza v Rimu hrani in zelo časti. V cerkvi njegovega rojstvenega mesta je bila enaka podoba, in tudi na njegovi svetinici Matere Božje je bila vtisnena. Podoba mu je bila tedaj dovolj znana, pa izvirna podoba v lepi cerkvi sv. Alfonza ga je bolj ginila, kakor je pričakoval. Pa ne njena umetna vrednost, ampak njena ljuba priprostost, tiha žalost in popolna vdanost, ki jo je obličje Matere Božje razodevalo, zanimala ga je. To je bila Mati milosti, ki ima usmiljenje z vsemi žalostnimi in trpečimi in za-nje prosi svojega Sina. Milko se je spominjal, kolikrat se mu je njegova mati hvalila, da je bila vselej pri „Mariji Pomagaj“ potolažena in uslišana, odkar je vdova, in molil je, kar že dolgo ni storil, pobožno in s trdnim zaupanjem.

Pa kmalu je prišla ura za odhod iz Rima. Poslednji teden si je hotel ogledati Neapelj in njegovo okolico; in zelo ga je mikalo tudi to lepo mesto in njegov zaliv. Danes se je peljal k Sionskim pečinam, ki se o njih toliko pripoveduje. Ladjico, na kateri se je sem pripeljal, popusti ob brežini, gré na pe-

čine, in pečevje ga tako mika, da dalje in dalje pleza, tako, da se v skalnatih zavinkih skoraj zgubi. — Ali dan se je zdaj že nagnil, in Milko se mora vrniti! Pa kje je steza, po kateri je prišel? Skalovje na desni, skalovje na levi, skalovje pred njimi — ni je steze — zares je zašel. — Ali naš mladi čvrsti Milko se ne ustraši, ampak je dobre volje, in poslednjič se tudi iz zavitega pečevja izvije. Le brežine ne najde, od koder je lezel na pečine, in zastoj ga čakajo mornarji in ladjica. Da bi le prišel do morja, bo se že prikazala hišica, ker naš mladi popotnik je zelo truden in lačen. In poslednjič ugleda morje — je že tu na brežini — seveda sedaj le blede luna sveti, in kamorkoli se ozré, nobene koče ne vidi! Ali naj bi vso noč pod milim nebom počival? Ko bi ga prazni želodec ne opominjal, vlegel bi se morebiti kamorkoli na tla.

Zato se pa tudi zelo razveseli, ko za skalovjem ugleda ribičevo kočjo. Slaba je bila, skoraj bi rekel podrtija, in mož, ki mu pride na trkanje odpret, dozdeval se mu je kakor razbojnik. A je bil saj pod streho in dobil mrzle polente, kruha in rib, tudi vina mu prinese črni gospodar. Tako tedaj Milko je in pije, ker lakota ne izbira. — Potem se vleže na slamo, ki je bila v koči, in Peter Piroti, tako se je imenoval gospodar, gré v izbo, kjer so oče in otroci že spali. Milko je bil tedaj sam in od truda bi kmalu moral zaspati. — Pa čudi se, da zaspane

šimi podporami države. Moja oseba torej ne sme ovirati te sprave.*

Slezija. Iz te deželice ob pruski meji dohajajo malo veselja poročila. Deželni predsednik je nekda odklonil pozdrav v češkem jeziku, okrajni glavar Liebischer je grajal volilce, ker kot Slovani niso volili nemško-liberalnega kandidata, deželni odbor zavrača češke dopise županstev. To je pač čudna enakopravnost, akoravno so ravno v Sleziji Slovani zvesti branitelji avstrijske ideje.

Vnanje države.

Srbija. Iz Belgrada se poroča dne 19. t. m.: Jutri (t. j. 20. t. m.) se bo vršil v Jagodini shod vseh odposlancev radikalne stranke. Shod bo otvoril Pašić sam. K shodu pošlje vsak okraj jednega, vsako okrožje dva odposlanca. Vseh odposlancev bo do 500. Jagodina je okrašena z zastavami in slavoloki.

Črna Gora. Poročalo se je zadnje dni zaporedoma po časnikih o prepiru, ki je nastal med Črnogorci in sosednimi turškimi podložniki, Albanci. Zdaj se je polegel ta vihar; tako saj piše črnogorski uradni list. Ko je razpodil Edhem paša 6000 Albancev, prišel je v skipetarsko okolico, kjer se je sošel s črnogorskim državnikom Vukotičem. V pogovoru sta se sporazumela in naredila mir na meji.

Bolgarija. Bolgarom se vendar utegnejo izpolniti želje, da bi se zboljšalo stanje njih sovornikov, živečih v Macedoniji. Iz Carigrada prihajajo namreč poročila v Sofijo, da bode turška vlada v kratkem imenovala tri nove škofe za Macedonijo, in sicer take, ki nimajo niti v Macedoniji niti v Bolgariji politične preteklosti. — Iz Sofije se poroča: „Ko se povrne knez Ferdinand nazaj v Bolgarijo, vršila se bode preosnova vlade. En ud Radislavove stranke bo prišel v vlado. Minister Stranski bo nadomeščen z Načevičem“.

Rusija. Ker se poroča, da pride z nemškim cesarjem tudi nemška cesarica na Rusko, opomni „Novoje Vremja“, da se misli vsekako sprijazniti nemška vladarska rodovina z rusko carsko družino. Ne vé se sicer še, kje se bode pokazal uspeh tega sporazumenja in prijateljstva, vendar pa se lahko trdi, da se ruska vnanja politika ne bode izpremenila. „Novosti“ se pa oglašajo za zvezo z balkanskimi državami. Politiške razmere — piše imenovani list — zahtevajo, da se zveže Rusija s Srbijo, Bolgarijo, Črno Goro in Rumunskim. — Vaje velikih ruskih armad se bodo vršile na širni planjavi med Gačino, Krasnim Selom, finskim morjem in Narvo. Vse čete bodo razdeljene v dva oddelka, vzhodni in zahodni, ki se bosta med seboj bojevala. Vaje bodo trajale teden dni, namreč od 7. avgusta do 13. dne istega meseca.

Anglija. Nedavno so se zbrali v Maynoothu vsi irski škofje. Ko so imenovani cerkveni dostojanstveniki ponovili odloke zadnjega generalnega shoda 1889. leta, sporazumeli so se o naslednjih zahtevah, tičečih se šolskih zadev: 1. Znova moramo zahvaliti Tomaža Sextona, ki je v zadnjem zborničnem zasedanju razpravljaval v izvrstnem govoru zahteve irskih katolikov. 2. Svoje narodne zastopnike prosimo, naj ne odjenjajo v svojem naporu, da se vendar enkrat ugotovi naši opravičeni terjatvi z ozirom na šolski pouk. Prosimo tudi irsko parlamentarno stranko, naj dela v zbornici z vsemi mogočimi sredstvi, da se nam izpolni naša terjatev. 3. Obžalujemo, da se niso uresničile nade, katere smo gojili pri zadnjem zasedanju. Ministerstvo je odgovorilo Sextonu ter osnovalo naše terjatve na pogoje, ki so s praktičnega stališča popolnoma nemogoči. 4. Prosimo svojega zastopnika v senatu kraljevega vseučilišča, škofa

mu kar očij ne zatise, ves nemiren in razvnet se Milko na postelji sem ter tje premetava. Zakaj je vendar v tako čudni stiski? Kaj ga tako teži, kakor bi čutil pretečo nesrečo? In zakaj se tako milo spominja otročjih let?

Poslednjič Milko vzame v roko svetinjico Mater Božje, ki mu jo je mati okoli vratu dala, in jo poljubi. „Pod tvojo pomoč“ moli — in potem res zaspi. — Ali spanje njegovo ni mirno. Hude sanje ga strašijo. Zdaj pleza po strmih pečinah, zdaj se vozi po šumečih morskimi valovih — zdaj sliši glas svoje matere, ki ga prestrašena po imenu kliče, zdaj zopet povzdiguje roke k Materi Božji, — ker prepad se pred njim odpira; če ga Marija ne otme, po njem je! In tako hude so bile sanje, da se je Milko zbudil. Pa skorej je mislil, da se mu še sanja. Kaj je hotel človek, ki se je nad njim pripognil? Kaj mu je hotel storiti? Mladeneč hoče vstati, pa v tistem trenutku se že tudi na posteljo nazaj zvrne, in oster nož se mu v prsi zasadi. — „Jezus! Marija!“ zakriči Milko — in zavednost mu zgine. — Morilec je pa še nad njim pripognen — ribič Peter Piroti. — Bil je tako ubožen, imenitni mladi gospod pa gotovo zelo bogat — in nihče ni vedel, da je pri njem prenočeval. — Predno se bo zdanilo, ne bo več sledu krvavega dejanja, in nihče ne bo izvedel, kako je tujec šel s tega sveta.

ardaghskega, da vloži svojo ostavko v znamenje ugovora proti vedni nemarnosti, a katero ravna angleška vlada z interesi irskih katolikov z ozirom na pouk po višjih šolah. 5. Konečno prosimo ude irske parlamentarne stranke, da toliko časa pobijajo postavne načrte o otroških váruhih, dokler se ne uvedejo določila, s katerimi bodo otroci zavarovani proti nevarnostim verskih uskov. — Irci in njih blagi narodni voditelji prosijo, da bi jim dala angleška vlada, kar jim gre po božji in človeški postavi. Toda Anglež je trd in se ne gane, kakor njegov otok sredi razburjenega morskega elementa.

Portugal. Kakor zagotavljajo poročila iz Londona, utegnute se angleška in portugalska država kmalu sporazumeti. Sporazumenje bode osnovano na naslednje točke: Zambesi se razglasi za mejnoročno plovino reko, in reka Puncve je na razpolaganje angleškim ladijam. Zadnje imenovana reka je za Angleže zato važna, ker jim mnogo olajša promet v in iz dežele Mašone. To sporazumenje je sad nedavnega pogovora med portugalskim zastopnikom in Salisburjem. Salisbury hoče napraviti nekako politiško oporoko z evropskimi državami.

Turčija. Nepretrgani nemiri v Erцерumu so vendar ganili turško vlado. Zadnji ministerski svet je namreč sklenil, nadomestiti guvernerja v Erцерumu in Vanu z vojaškima guvernerjema. General Hassan Hairi pride v Erцерum, general Osman Ruripa v Van. Iz Carigrada se poroča nadalje, da mislita finančni minister Hagop in državni podtajnik Dadian, oba Armenca, ostaviti državno službo, ker so turške čete nedavno porazile mnogo Armencev v Erцерumu.

Izvirni dopisi.

Iz Pulja, 18. julija. Nabral sem nekoliko novic, katere vas bodo morebiti zanimivale. O slavni zmagi pri pazinskih volitvah Vam je že tako poročal drugi dopisnik. Kako da nas ta zmaga veseli in kako šarenjake peče, to Vam jekleno pero povedati ne more. Italijani so vso moč napeli, da bi bili vsaj v I. razredu te, kakor oni pravijo, italijanske trdnjave zmagali, pa odklenkalo jim je. Zdaj se po svojih listih s tem tolažijo, da po stari navadi psujejo naše duhovnike. Mimogredé povedano, imamo se le č. duhovščini zahvaliti, da smo tako slavno zmagali, a bojim se, da bode duhovščina za svojo požrtvovalno domoljubje jedan put tako hvaležnost doživela, kakoršno zdaj pri Vas na Kranjskem.

Naša „Čitalnica“ v Pulji pod vodstvom neustrašljivega g. predsednika Križniča izvrstno napreduje. To se je razvidelo iz zadnjega občnega zbora. Zbralo se je mnogoštevilno udov, ne samo iz mesta, ampak tudi z dežele. Pozdravil je došle g. predsednik v izvrstnem govoru, potem pa je gosp. tajnik poročal o gmotnem stanju čitalnice. Napravila je čitalnica tekom leta pet različnih veselje, katere so vse močno ustrezale ne samo udom, ampak tudi drugim vpeljanim gostom. Posebno pa nas je g. predsednik po zimi s svojim humorističnim berilom več večerov zabaval. V čitalnici se vsi najrajši zbiramo. V Puljščini smo že poželi in večinoma tudi omlatili ali kakor tu pravijo, ovršili, ker vse žito z voli omanejo, kakor pri vas proso, seveda zdaj že tudi stroje mlatilnice rabijo. Žito je lepo in ljudje se dozda z letino prav pohvalijo. Tukaj sejejo pšenico in ječmen, rži ne poznajo, a za ajdo ni zemlja. Tudi krompirja smo precej pridelali, grozdje tudi lepo kaže. Tako da splošno smemo Bogu hvaležni biti, posebno ker nas je obvaroval do zdaj vsake uime. Dočim Vam Vaši dopisniki poročajo o snegu, Vam imam jaz ravno nasprotno o neizmernej vročini povedati. Danes, ko to pišem, je bilo ob 8. uri jutraj v senci 27° R. Dežja že 18 dni nismo imeli. Počela je že mala suša, osobito zelju se vidi, da se mu tako vroče solnce neprilega. — Kakor se govori, nas bode v soboto dne 19. t. m. obiskala cesarčina-vdovica Štefanija, da si ogleda tukajšnjo novo ladijo, katera nosi njeno ime in kateri je podelila prekrasno zastavo, koja je sama izvršila.

God sv. Cirila in Metoda smo tudi po Istri slovesno praznovali. Čul sem od nekaterih gg. župnikov, da so ljudje prostovoljno ta dan praznovali, da so bile po cerkvah slovesne sv. maše in tudi nekaj kresov se je videlo. Več gg. učiteljev se je s šolsko mladino vdeležilo sv. maše.

S tem končam svoje današnje novice, ako Vam bode drago, Vam bom še kaj pisal, osobito za pasje dni.*

Iz Prage, dne 16. julija. (Delovanje Vincencijanov na Češkem. — Nemci se emancipujejo od čeških služkinj. — Ruski glas o našem mestu.) Društvo sv. Vincencija Pavla-

skega je, kakor po vsem svetu, istotako tudi na Češkem oblagodarjeno blagoslovom božjim. To društvo leto za letom lepše procvita, konference se množe, članov je vedno več, revnih pa tudi vedno več, koji iščejo podpore. Vendar iskazuje blagajnica dovoljen uspeh, in to navdaja društvo z nadejo k dalji vstrajnosti v našem stoletju največje — bēde! Kaj ugodno poroča letno poročilo za leto 1889, v kojem se zračli ljudomili trud Vincencijanov v češkem kraljestvu. Pred vsem poročilo omenja konečno založenje dolgo zaželenega zavetišča za neozdravljive siromake: „Vincentinum“; zajedno sta bili osnovani dve novi konferenci na deželi (v Nemškem Brodu in v Strakonicih).

Tako veselo slōve početek poslednjega letnega izvestja najprednejše krščansko-socijalne družbe na Češkem. Vspehi blagodejne družine katoliških mož pod zastavo ljubezni in usmiljenja do bližnjega konference društva sv. Vincencija tekom treh let so nastopni:

	leta 1887	leta 1888	leta 1889
Konference	31	35	37
Delavni členi	345	460	469
Vdeleženci	1.684	3.270	4.407
Podpirane osebe in rodbine	1.195	972	1.597
Prejemki	40.474	51.620	70.806
Izdatki	27.037	36.889	40.505
V blagajnici	13.437	14.736	30.300
Rešene prošnje	2.243	2.142	1.269
Revni in dijakom podpora	48	25	24

V Pragi je zdaj deset konferencij in osrednji svet, v praških predmestjih sedem, in drugih dvajset konferencij je raztresenih po deželi. Predsednik vsemu društvu je gosp. K. Ervin grof Nostic. Mej členi in društvenimi podporniki nahajamo v prvi vrsti duhovščino in katoliško plemstvo, slednjih skoro pol-drugo stotino. V sedanji neblagi socijalni dōbi, ko se ljud mami bolj s frazami, nego krščanskimi načeli, kakor bi katoliških ne bilo, ko nekrščanski in poganski ljud postaja prava druhal, ne verujoča v Boga in ne čislajoča svojega bližnjega, ko se ta ljud izkorišča za nepošteno politično-socijalne namene, je delovanje naših Vincencijanov, dasi tiho, vendar blagodarno. Revnemu ljudstvu se s tem več skaže socijalnih dobrot, in bodisi še tako majhen dar ali tolažilna beseda iz ust Vincencijanov, nego s puhlimi frazami in „radikalnostjo“ marsikaterega agitatorja narodne in socijalne visoke politike.

Le-ta politika pa provzročuje med lastnimi brati boj na nož, ki ne vidijo v slepi strasti, kako tiho-tapno leze pri vseh koncih v naše mesto — germanizacija. Praški Nemci se v svoji zagrizenosti trudijo od vsega emancipovati, kar nosi češko ime. Zdaj jim že niso po godu češke dekle in služkinje. Da bi jim ne trebalo domá izpregovoriti češke besedice, v službo jemljó samo nemške ženske posle. Toda te niso vredne piškavega oreha, niso spretne, so nečedne in v domačih delih so nevedne. Vsled tega je tu osnovan takozvani „Mädgeheim“ v kojem se Nemke stoprav učé delati; ta zavod Nemkam preskrbljuje službe, v minolem letu n. pr. celó 342 nemškim služkinjam. Seveda bi bilo za naše Nemce najbolje, ker ne marajo poslušati češke govornice, naj se izselijo v — Kongo ali Kamerun!

Kak duh prevlada med nemškimi sodeželani, bodi dokaz naredba duhovskega (Dux) župana; vsled njegovega ukaza so bili z duhovskega — grobišča vsi češki nagrobni napisi odstranjeni tajno in nasilno. Nenavist, strast torej celó onkraj groba zoper vse češko neguje se na severu naše zemlje, in ta dokaz nemške spravljivosti lepo osvetljuje, kako bi se godilo s koristim češkega naroda, da bi ta ne stal vedno na braniku svojih pravic!

V „Charkovskih Vjedomostih“ priobčen je bil poslednje dni jako simpatičen glas o naši stolnici ter jo priporočajo vsakemu Rusu, potujočemu preko mej. Dopisnik opisuje v harkovskem listu vspehe slovanske vzajemnosti v Pragi in v obče po Češkem v literarnem pogledu.

Dalje piše jako pohvalno o ogromni češki deželni izložbi leta 1891 gledé obrtnega, umeteljskega in vednostnega napredka. Na Letni bode zgrajen vodopad v Veltavu; na Letno bode pa obiskovalce vozila železnica iz dratove žice, in v izložbo električna železnica; na Petrinju bode postavljen razgledni stolp á la Eiffel. Mnogo paviljonov bode zgrajenih v ruskem slogu. Prekrasni češki muzej, ki je stal nekoliko milijonov in se baš dokončuje, bode pri otvorjenji te izložbe vsakemu pristopen itd. Konečno svetuje dopisnik znova vsem Rusom, naj pohodijo staro slovansko-Prago in se seznanijo bližje

*) Nam vedno ustrežete.

Op. vred.

s češkim narodom, kajti leto 1891 bode za Prago jako pomenljivo.

Vendar je jelo nekoliko skrbeti našo zlato in slovansko Prago: kako bode neki izpala izložba, ako se je Nemci ne vdeležé, češ, mogli bi se tu sestati s svojim — Heinrichom, koji pa njim na ljubo ni še izstopil iz deželnega šolskega sveta in bajé tudi ne bode; zato bodo že Čehi skrbeli, da bode izložba mnogobrojno zastopana.

Največji prostor v izložbi zavzela bode češka — sloga, kakeršna je v istini; dalje naša staro-češka pobožnost, posvečevanje nedelje po najnovejšem zakonu. V poslednjem dejanji „Hamleta“ vprašata grobarja: Čegava koža najdelj vstraja in je trpežna? Grobar mu odgovori: Jerharjeva koža, ker je bila še v življenji ustrojena s čreslom. In vsled te analogije mislim, kadar češki kmetič zapusti ta svet in ga polože v grob, kjer kmalu strohni celo truplo, jeden ud njegov ostane neistrohnen, in ta je — palec njegov, s kojim je v svojem življenji moral toliko odštévati in plačevati novcev.

In da ni nobena šala, pojasnim Vam lahko s številkami. Leta 1848 plačevala je Češka državi 7 milijonov posrednjega in 12 milijonov neposrednjega davka. Leta 1861 po padcu bachovskega absolutizma iznašali so državni dohodki iz Češke že 45.081.800 goldinarjev, izdatki za Češko samo 9.279.800 gld.; čistega dohodka je torej Avstrija iz Češke imela 38.702.000 gld. Leta 1868, torej po uvedeni dualizma, dospeli so že posrednji davki na Češkem do 21.200.000 gld., neposrednji pa do 40.650.000 goldinarjev, vkupe tedaj je plačevala Češka na Dunaj 62.300 gld. davka. — Danes so že posrednji davki na Češkem dospeli do svote 26.640.000 gld., neposrednji pa do 94 milijonov, torej naše kraljestvo plačuje na leto v drž. blagajnico nad 120 milijonov. Dežela si pa mora pomagati pri domači upravi z deželnimi dokladami, okrajnimi, občinskimi in šolskimi, koje dandanes že tudi znašajo več nego 22 milijonov. Te številk govoré dosti jasno. In za te ogromne svote niti kós — samouprave. Poleg tega se je pa poštenim rodoljubom boriti zdaj z zagrizenimi nemškimi sodeželani, odbijati morajo napade zaslepljenih lastnih svojih bratov — Mladočehov, da nehoté človek mora vsklikniti, kakor nekoč neki pruski general, menda v sedemletni vojni: „Und mit solchen B. muss man sich schlagen!“

Iz tržiških toplic, 15. julija. (Raznoterosti.) [Konec.] Pa naj Vam povem, kaj sem čital v tem listu dné 13. julija, št. 4736. Uvodni članek govori o Afriki in tamošnjih razmerah, ki se dotikajo Evrope in Italije posebej; cedijo se mu sline po Tunisu, kateri si bo Francija v kratkem času prisvojila in pa po angleškem otoku Malti, z veliko trdnjavo: la Valetta, katero utegne (?) Anglija v svoji modrosti odstopiti v bodočnosti prijateljski . . . Italiji! Za tem vodenim člankom pride dolg izviren dopis (?) iz Rima, ki hvalisa Italijo in Rim, čegar popolnoma propale denarne razmere bode italijanska vlada v svoji nedosegljivi modrosti (!) vravnala v korist večnemu mestu itd. Za tem pride na vrsto: tretji shod društva „Pro patria“, (t. j. pro Italia) v Trentu, v slavo divnemu laškemu krščanskemu pesniku Danteju, ki bi se pa gotovo takšnih brezbožnih častilcev in potomcev sramoval, ko bi se mrtvi brigali za žive! V tistem članku povzdiguje požrtvovalnost prebivalcev „nerešenih dežel“, ker navaja, da se je dosihmal nabralo za spominek omenjenega pesnika, ki se mu bode v Trentu postavil, že 78.120 laških lir, 12 čentežimov, pa le 18.898 gld. 77 kr. av. v., kakor da bi bil laški denar že navaden v „nerešenih deželah“. Med temi je dala Gorica zmerni znesek 50 lir; a dijakci mestne laške gimnazije v Trstu pa so med seboj nabrali 404 lire in med temi 200 lir v laški zlati veljavi. List hvali njih požrtvovalnost in naglašá, koliko more Italija pričakovati od takšne nadobudne mladine! „Quousque tandem abutere patientia austriaca“, mora avstrijski domoljub takšni katilinarični lahonski druhači zaupiti! V drugem članku pogreva pa hudobno izmišljeno vèst, katero so že vsi pošteni laški in nemški časniki preklicali, celó dunajska velika židinja „N. Fr. Presse“, da so hoteli sv. očeta papeža Leona XIII. zastrupiti s starimi špargeljmi in da se sv. oče boji novih napadov. Vse to opisuje prav z zlobnim veseljem. Seveda, ko bilo mogoče laškim prostomavtarjem in bi božja previdnost vidno ne čula nad svojim namestnikom, bi oni nič rajši ne videli, kakor papeža mrtvega in papeštvo položeno med staro šaro. Pa prostomavtarska drevesa ne bodo zrasla v nebesa. Črnih

pik in oblakov, ki se zbirajo nad zedinjeno Italijo, pa ta list nikjer ne vidi. Slepce je in voditelj slepcev! H koncu lista sledi šest telegramov samo iz Rima; o Avstriji pa ne duha ne sluha, razven edine neznatne novice: „da se bode Kalnoky sošel sredi avgusta z nemškim kancelarjem Caprivijem!“ Da sem z nevoljo položil na stran panlahonski in protiverski list, lahko si misli č. čitatelj. Malo boljši je potem že omenjeni list, tržiški „Mattino“, ki velja celó za poluradni časnik, ta piše že nekaj več v avstrijskih zadevah, poleg tega pa stika v svoji kroniki najraje po hlevu „Cronica nera“ ter opisuje izmišljene ali zeló pretirane škandalozne dnevne dogodbe italijanske.

Nič boljši ni goriški tritedenski list: „Il Corriere di Gorizia“, vredovan od zloglasne znane goriške židinke. Ta pa se navdušuje v nekem dopisu „od onkraj Piave, 9. julija“, za sežiganje mrličev, t. j. za pagansko šego, ki je bila včasih med nekaterimi paganskimi narodi. Prav dobro ga zavrača goriški tudi tritedenski list „L' Eco del Litorale“ z logičnimi in krščanskimi razlogi. Tudi to je prostomavtarsko načelo, katero bi hoteli novošegni pagani vpeljati. Če pa se vidi goriški židinki boljše sežiganje mrličev, nego lepi krščanski obredi pri pogrebu mrličev, prosto jej bodi; pa naj le cvrè in peče svoje židovske mrličè.

Tako vidite, sem še le v dobro in krščansko vredovanem listu „L' Eco“, ki pa se, žalibog, ne nahaja nikjer na javnih prostorih, našel zdravo in tečno berilo, ki mi je radi nesramnih lahonskih-primorskih časnikov zmračeno čelo in duha zopet razvedrilo. Da ne bodem predolge v žalostnem premišljevanju pomilovanja vrednih primorskih razmer, ki tlačijo kot mōra nas primorske, slovenske in avstrijske domoljube, naj h koncu tega dopisa le to še povém, da je od 15. maja do 15. julija, to je, ravno v celih dveh mesecih, prišlo v tržiške toplice le 131 gōstov, katerih malokdo rabi te znane toplice več, nego 10—15 dni. Med dosedanjimi gōsti so tudi: tržiški namestnik vitez Teodor Rinaldini, msgr. Štefan Bensa, vodja goriške nadškofijske pisarnice, msgr. Matija Kravanja, nadškofijski kanceler, ki je pa danes odšel, in pa (čujte!) celó jeden Rus iz Rige v Estlandiji, po imenu Estov! Da je pa dosihmal tako malo topličarjev sémkaj došlo, temu je kriva deloma oddaljenost kopališča od Trziča (jeden četrt ure z vozom ali tri četrt ure peš), deloma pa, ker se z ljudstvom ne more zmeniti, kdor ne zná laščine; slovenskega, akoravno je Trzič tik slovenske meje ob Krasu, pa nemškega jezika razven uradnikov skoro nobeden Trzičan ne zná, niti se ju noče učiti. Tako trd in neupogljiv je Italjan do drugih jezikov! Čemu se neki navdušuje laško ljudstvo v Primorji za družbo „Pro patria“, ko ni nikjer laška narodnost v nevarnosti, marveč se ona še razširja na škodo primorskih Slovanov!

M. Mihaeljev.

Dnevne novice.

(Mil. gosp. knezonadškof goriški) pripeljal se je danes v Ljubljano.

(Koroške volitve.) Iz Celovca se nam poroča: V Djekšah so naši 4, v Ovbrah 6, v Grebinju 7.

(Iz Grada) se nam poroča: Kakor znano, praznoval je „Triglav“ slovesno razvitje svoje nove zastave. Tisti dan pač noben Triglavčan ni mislil, da bode društvo v kratkem žalovalo vsled zgube dveh društvenikov. Dne 14. junija je umrl v Šmarjeti pri Rimskih Toplicah drd. jur. Ožek. Telegram o tej smrti je iznenadil vse društvenike. K pogrebu se je odpeljala deputacija „Triglava“ z lepim vencem. Josip Ožek je bil dobra duša. Žalostni stariši in sorodniki naj se tolažijo z zavestjo, da mnogi njegovi tovariši obžalujejo prezgodnjo smrt dobrega mladenca. — Dne 21. junija pa je umrl v Ljubnem Dragotin Žitek, cand. jur. Bil je sin gop. Žitka, profesorja v Ljubnem, jako priljubljen radi svojega poblevnega vedenja in izvanredne marljivosti. Dasi je bolehal več časa, vendar je glas o njegovi smrti užalostil vsacega, ki ga je poznal. Bog daj obema večni pokoj!

(Ljubljansko gasilno društvo) je imelo včeraj o priliki shoda zveze gasilnih društev veliko vajo na Valvazorjevem trgu. Zaradi pomanjkanja prostora objavimo jutri daljše poročilo.

(„Edinosti“ v odgovor.) Dostavljajoč naš „punctum“ k dopisu iz Trsta o doslednosti gospodov pri „Edinosti“ upali smo, da nam ne bode več treba pisati o tej stvari. Ker pa se je oglašil

grešnik sam v zadnji številki „Edinosti“, da nam s svojim navdušeno-duhovitim sestavkom zamaši usta, to je, da se opraviči, smatramo za svojo dolžnost, da odstopimo nekaj vrstic svojemu prijatelju iz Trsta, ki nam piše: „Citajoč navdušeni odgovor v „Edinosti“ na moj kratki dopis v „Slovenec“, posebno pa odstavek, ki trdi, da hujskam tržiške slovenske trgovce proti „Edinosti“ v istem trenutku, ko je društvo pričelo energično akcijo za slovenske napise, začudil sem se resno, kako je mogel gospod tak nezmislil porabiti v obrambo, ker bi bil storil boljše, da je mojo opombo molčé vzel na znanje. Moj dopis ni imel drugega namena, kakor opomniti gospódo na doslednost, proti kateri niso grešili vprvič s temi dopisnicami. Izgovor na vajenca v tiskarni in zadnji trenotek je smešen in neumesten, ker vém, da se je od strani polit. društva tudi prej dopisavalo na takih dopisnicah. Tukaj torej ni bil vzrok vajenec, ampak dotičnik sam, ki je porabljal take dopisnice. Kar se tiče popravka, o katerem govori „Edinost“, o tem še ne vém, ker se nisem prepričal, kako so gospodje popravili pogrešek „vabeč zaupne može v zopetno posvetovanje“. Mogoče, da so jih zopet vabili z navadnimi nemško italijanskimi ali mogoče tudi z nemško-slovenskimi dopisnicami. Ako so vabili z zadnjimi, zastavim glavo, da se niso take dopisnice kupile na zahtevanje gospóde pri „Edinosti“, ker poprej ni bila njihova navada, ozirati se na take malenkostne nedoslednosti, o katerih za sedaj molčim in bodem molčal, ako me zopet „Edinost“ ne počasti s svojim mogočnim navdušeno-duhovitim odgovorom. Sicer pa je boljše zá-njo, da molči. Kar se tiče slovenske zavednosti, smem reči, da ni vse zlato, kar se blišči. Zavedni brusovec alias zastopnik „Edinosti“ naj se ne skriva „Slovenčevemu“ poročevalcu iz Trsta, ker bi se tudi v pasjih dneih utegnil prehladiti, kar bi mu gotovo bilo žal.“ — Gosp. dopisniku smo odstopili dovolj prostora za njegovo opravičenje ter želimo, naj bi bila s tem stvar dognana.

(Umrl) je v Gradcu dne 18. t. m. bivši ravnatelj tukajšnje realke in član dež. šol. sveta, g. dr. J. Mrhal, vitez Franc-Josipovega reda, v 67. letu svoje starosti. Zapustil je vdovo in dva otroka.

(V Kočevju) je bilo na nižji gimnaziji koncem šolskega leta 90 učencev.

(V Idriji) je bil namesto pokojnega g. Lapaj-neta za župana izvoljen hišni posestnik in občinski svetovalec g. Fr. Didič.

(V Trstu) se je v soboto vršilo slovesno polaganje temeljnega kamna za šesto župno cerkev. Navzočni so bili mil. g. škof Glavina, stolni kapitelj in na tisoče ljudstva. Stavbišče in sosedne hiše so bile okrašene z zastavami.

(Strelovođe) na zvonikih in kupoli stolne cerkve je kaj izvrstno izgotovil, kakor je pokazala poskušnja z aparatom za strelovođe, tukajšnji ključavničarski mojster g. Josip Rebek. Jako nevarno delo je bilo izvršeno v šestih dnéh brez kake nesreče. Delo v višavi na zvonikih je izvršil 78 let stari, pogumni tesarski mojster gosp. Anton Jerančič. Vsi trije strelovodi so med seboj zvezani in odpeljani v vodnjak poleg stolne cerkve.

(Dar.) Gosp. Vinko Majdič, veleposestnik v Kranju, je podaril „Slov. bralnemu društvu“ v Trziču 50 gld., za kar ga odbor najtopleje zahvaljuje.

(Strela) je udarila sinoči okrog 9. ure v kozolec vdove gospe Marije Hribar v Velikem Gabru. Zgorelo je devetnajst oken žita. Škoda je velika.

(Ogenj.) Sinoči pred jednajsto uro je strel z Grada naznanil ogenj. Gorel je kozolec posestnika Straha v Vodmatu. Pogorelo je tudi več žita in dva voza. Škode je nad 1000 gld.; pogorelec je bil zavarovan za 600 gld. Ljubljansko gasilno društvo je takoj hitelo gasiti in zabranilo večjo nesrečo.

(Prijateljem slovenske glasbe.) Ako dobim le toliko naročnikov, da se pokrijejo tiskovni troški, izdati hočem III. zvezek „Skladeb ranjkega Avgusta Armina Leban“. Naj mi torej gospodje, ki se mislijo naročiti na te skladbe, naznajo to z listnico. Iztis, obsezajoč moške in mešane zборе ter divni samospév „Vojak“, stal bode 40 kr., po pošti 45 kr. Janko Leban, učitelj v Avberu, p. Stanjel pri Sezani.

(Iz razsodil) [rešil] posameznih finančnih deželnih oblastev, ki so do zdaj v smislu § 3. ukaza z dné 13. junija 1889. l., drž. zak. št. 92 bila razglašena v ukazniku c. kr. finančnega ministerstva, in s katerimi so se od omenjenih oblastev hranil-

nicam in posojilnicam (kreditnim in napredniskim društvom) priznale pristojbinske ugodnosti zakona z dne 1. julija 1889. l., drž. zak. št. 91, — prepričalo se je visoko c. kr. finančno ministerstvo, da pravila teh društev v nekaterih deželah ne vstrezajo dovolj jasno onim pogojem, ki jih predpisuje zadnji odstavek § 1. navedenega zakona. Po zadnjem odstavku § 1. tega zakona namreč smejo se pristojbinske ugodnosti priznati pod tem pogojem, da „obrestna stopinja posojil všteti postranske pristojbine (upravne troške itd.) presega obrestno stopinjo hranilnih vlog največ za 1½ odstotek“. V nekaterih deželah, n. pr. na Gorenjeavstrijskem imajo tam veljavna pravila (§ 15. al. 2), ki se glasé: „vendar ne sme zadnja (to je obrestna) stopinja posojil všteti pod katerimkoli naslovom vplačane provizije, upravne troške itd. presegati obrestne stopinje posojil in hranilnih vlog za več ko za 1½ odstotka“ ta pogoj za pristojbinske ugodnosti natanko določen; v drugih deželah, n. pr. na Dolenjeavstrijskem, Češkem, Tirolskem pa v dotičnih pravilih (§ 65.) ta pogoj ni dovolj določno izražen, ker je tam samo rečeno: „ista (to je obrestna stopinja posojil) ne sme najvišje obrestne stopinje, ki se določi za obrestovanje hranilnih vlog, presegati za več, ko 1½ odstotka“, ne da bi se pri tem gledé obrestne stopinje posojil kaj omenilo o eventualnih postranskih pristojbinah (režijnih doneskih itd.). Akoravno visoko c. kr. finančno ministerstvo doslej ni še našlo povoda, da bi se od posameznih finančnih deželnih oblastev dovoljene pristojbinske ugodnosti v omenjenem ukazniku ne razglaševale zaradi tega, ker se v predloženih pravilih ni oziralo na režijne doneske itd., bo c. kr. finančno ravnateljstvo prihodnjič na dotična določila pravil vendar posebno pazilo ter pri vsakem nejasnem tekstovanju pravil priznalo pristojbinske ugodnosti ne poprej, da se društvena pravila primerno preuredí. Tudi se bo strogo na to gledalo, da bodo društva, katerim se bodo one pristojbinske ugodnosti priznale, točno spolnovala ono dolžnost, katero jim nalaga § 4. zvršitnega ukaza z dne 13. junija 1889. l., drž. zak. št. 92, ter vsako premembo pravil naznanjevala finančnemu oblastvu.

C. kr. finančno ravnateljstvo počastuje se vsled razpisa visokega c. kr. finančnega ministerstva z dne 20. marca 1890. l., št. 10.376, slavni deželni odbor na predstoječe opozarjati s prošnjo, da izvoli o tem obvestiti tudi vsa ona avtonomna oblastva in one avtonomne organe, ki se morebiti bavijo z ustanovitvijo hranilnic in posojilnic ter jim izrečno pripomniti, da se pod „obrestno stopinjo posojil“ po smislu § 65. pravil razume: „obrestna stopinja posojil všteti postranske pristojbine (režijne doneske)“.

Telegrami.

Celovec, 21. julija. V Ovbrah, Grebinju, Škocijanu in Rikarjevivasi zmagali naši. Živeli podjurski Slovenci! Včerajšnji shod v Klečah pri Beljaku vršil se je sijajno. Navzočnih je bilo nad sto posestnikov volilcev.

Dunaj, 20. julija. Bankir Kendler, ki je strankam izneveril do 2 miliona gld., je obsojen na sedem let težke ječe.

Frančiškovi Vari, 21. julija. Ruski veliki knez Pavel s soprogo se je pripeljal.

Valencija, 20. julija. Na deželi zbolelo za koleru 31 in umrlo 10 oseb.

Carigrad, 21. julija. Tudi inženér Gerson je izpuščen.

Novi Jork, 20. julija. V republiki San Salvador je popolna anarhija.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		barometra v mm	termometra po Celziju			
7. u. jut.		734.6	18.6	sl. vzh.	oblačno.	
19. 2. u. pop.		734.5	24.0		del. jasno	0.00
9. u. zveč.		734.2	19.4	brezv.		

Srednja temperatura 20.7° za 1.3° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

21. julija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88 gld. 25 kr.
Srebrna " 5½ " 100 " 16%	89 " 35 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109 " 30 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 55 "
Akcije avstr.-ogerske banke	983 " — "
Kreditne akcije	303 " — "
Francoški napoleond.	9 " 23 "
Cesarski cekini	5 " 52 "
Nemške marke	56 " 92½ "

Stanje avstro-ogerske banke

dne 15. julija 1889.

(Brzjavno poročilo.)

Bankoveev v prometu	gld. 400,114.000	(7,233.000)
Kovinski zaklad	" 244,021.000	(502.000)
Listnica	" 143,639.000	(9,603.000)
Lombard	" 22,530.000	(1,638.000)
Davka prosta bančna rezerva	gld. 47,949.000	(— 9,268.000)

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze srčnega sočutstva ob bolezni in smrti naše nepozabljene, predrage soproge, oziroma matere, gospe

Klementine Jamár roj. **Zoré**,

za darovane krasne vence in za obilno vdeležbo pri pogrebu, sploh za vse našo bolest tolikanj olajšujoče sožalje izrekamo vsem sorodnikom in dragim prijateljem iz daljine in bližine, posebej še obema gospodoma lastnikoma tovarne, sosedom, učiteljem in šolski mladini najtoplejšo zahvalo

žalujoči ostali.

Obrabljene pismene marke kupuje vsak čas

G. Zechmayer, Nürnberg.

Obrazci zastoj. (15—4)

Tuji.

17. julija.

Pri **Stona**: Rabi, potovalec, Weiss, Abeles, Weinlich, z Dunaja. — Gospa pl. Ritter, Jahoni, Hočevan, z Trsta. — Goldstein iz Sovodnja. — Fischer iz Budimpešte. — Hitzinger, uradnik, iz Zadra. — Uznik iz Celovca. — Mayer s soprogo iz Zagreba. — dr. Luzzatto, odvetnik, iz Trsta. — Domladis iz Ilir. Bistrice. — Muri, trgovec z lesom. — Fritsche, zasebnik, iz Nemčije. — Mollnie iz Tržiča.

Pri **Maticu**: Illek, Capretz in Polaczek, trgovca, iz Dunaja. — Rodbina Lozer. — Smrekar, zasebnik. — Calabrese, zlatar, Scozier s sinom, iz Trsta.

Umrli so:

18. julija. Janez Klier, mizar, 86 let, Kravja dolina 11 marasmus. — Alojzija Mallner, krčmarjeva hči, 1 mesec, Kurja vas 6, katar v želodecu. — Jožef Škerjanc, hišni posestnik, 63 let, Karolinska zemlja 7, jetika. — Anton Černe, hišni posestnik, 80 let, Krakovske ulice 35, driska. — Jernej Klemenčič, prodajalec sin, 2 meseca, Florijanske ulice 48, katar v črevih. — Anton Cankar, delavčev s n, 13 mesecev, Martinova cesta 13, driska. — Ivan Breecelnik, mizarjev sin, 7 mesecev, Dunajska cesta, pljučnica.

Razpis službe.

(3—1)

Na slovenskem zabavišču družbe sv. Cirila in Metoda pri **sv. Jakobu v Trstu** je izpraznjeno mesto

otroške vrtnarice

z letno plačo štiri sto (400) goldinarjev.

Podpisano vodstvo sprejema prošnje s potrebnimi prilogi do konca tekočega meseca.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

V Ljubljani, 15. julija 1890.

Št. 9659.

Razglas.

(1)

Občinski svet deželnega stolnega mesta je sklenil, da je na dan poroke **Nje c. kr. Veličanstva gospe nadvojvodine Marije Valerije** razdeliti 200 gld. med petero ubozih vdov ljubljanskih, to je taci, katere imajo v Ljubljani domovinsko pravico.

Prošnjo za podelitev te podpore je vložiti pri mestnem magistratu do **26. dne julija letos.**

V Ljubljani, dne 14. julija 1890.

Župan: **Grasselli** s. r.

Učenec

se sprejme v prodajalnico mešanega blaga, ki je dovršil prvi ali drugi razred srednjih šol, je zdrav, pošten ter ima veselje do trgovine.

Čas pouka po dogovoru, merodajna je sposobnost. Stanovanje, hrano, perilo preskrbi učencu njegov gospodar. (3—3)

Poziv se natančneje pri lastniku prodajalnice g. **Ivanu Murnik-u** v Kamniku.

Srečke dunajske razstave à 1 gld.

Vsaka srečka za oboje srečkanje veljavna.

Kazalo sreček obojega srečkanja. (27)

Prvo srečkanje **14. avgusta 1890.**

Drugo srečkanje **15. oktobra 1890.**

1 dobitok 50.000 gl. vrednosti

1 dobitok 50.000 gl. vrednosti

1	5000	"	"
1	2000	"	"
1	1000	"	"
2	500	"	"
5	200	"	"
10	100	"	"
20	50	"	"
50	20	"	"
200	10	razstavnih srečk	
2000	5	"	

1	5000	"	"
1	2000	"	"
1	1000	"	"
2	500	"	"
5	200	"	"
10	100	"	"
20	50	"	"
50	20	"	"
200	10	"	"
2000	5	"	"

Srečke po 1 gld. dobivajo se pri **C. C. Mayer-ju** v Ljubljani.

OLJNATE BARVE

kositarских pušicah po pol in jeden kilo priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(52)

semeniško poslopje 6 **LJUBLJANA** semeniško poslopje 6.